

ilustracije radi, da »Zvončići« i njihov dirigent Gize-la Ivković njeguju osebujan repertoar identičan repertoaru renomiranog beogradskog zbora »Kolibri«, te predstavljaju izvoran primjer među dječjim zborovima u SAPV. »Zvončići« s velikim uspjehom nastupaju već niz godina. Unatoč svim uspjesima dopušten je nastup »Zvončića« na otvorenju Festivala 1982. godine samo na osnovi javne peticije koju su dječji roditelji uputili organizatorima festivala. Ove godine nastup im je odbijen uz obrazloženje predsjednika Festivalnog vijeća Dragoslava Mitrovića koje se može protumačiti u smislu da nastup »Zvončića« remeti tok Festivala?! Smatramo da bi trebalo mijenjati odnose organizatora naprama izvođačima uz ispravno uočavanje izvođačkih kvaliteta.

— Dosta je žalosna činjenica da su se nastupi (nase pose zorske izvedbe) odvijali u polupraznoj koncertnoj dvorani Gradske kuće unatoč dugogodišnjem ugledu Festivala, pa postavljamo pitanje: zašto je propaganda u tom pogledu zakazala?

Nadamo se da se ove greške i propusti neće ponoviti u budućnosti te da će sva suzvučja ovog Festivala biti uzdarje svima onima koji u sebi za druge nose čovjekoljublje i odanost glazbi.

Miloš LALOŠEVIĆ

VIJESTI IZ INOZEMSTVA

ALATRI (Italija) — Pjevački zbor »Chorus Acropolis« s instrumentalnim sastavom Alatrija priredili su koncert skladbi velikoga talijanskog crkvenog skladatelja Licinija Reficea. Ovim su koncertom otvorili proslavu prve stogodišnjice njegova rođenja. »Chorus Acropolis« nastupio je s ovim skladbama Licinija Reficea:

Justorum animae, Repleat vos, O sacrum convivium, Dormi non piangere, O salutaris, Tota pulchra, Ave Maria, Salve sancte Pater, Stabat Mater.

Učitelj-vođa zbora je Beatrice Santucci, a dirigent mo. Giuseppe Marchetti. Solisti su bili: Gilda D'Abramo, tenor Carlo Di Giacomo.

Ulderico Sarandrea na orguljama je izveo Reficeovu *Berceuse*.

A. M.

UMRO GLEEN GOULD (Toronto, 25. IX. 1932 — 4. X. 1982.) kanadski pijanist i skladatelj. Kompoziciju je učio kod L. Smitha na Royal Conservatory u rodnom gradu, gdje je i diplomirao s dvadeset godina života. Glasovir je učio kod profesora A. Guertera do 1952. godine. Prvi put je nastupio kao pijanist 1947. u Torontu. Međunarodnu umjetničku karijeru započeo je u Washingtonu i New Yorku 1955. Kroz nekoliko godina postigao je ugled svjetskog umjetnika na glasoviru. Nastupio je kao solist i u Berlinu pod dirigentskom palicom H. von Karajana. Godine 1964. povukao se iz javnoga koncertnog života, od nastupanja pred publikom u koncertnim dvoranama, i dao se na snimanje gramofonskih ploča. Snimio

je sve Mozartove sonate, Beethovenove koncerte i sonate, Schoenbergova glasovirska djela, a posebno koncerte, Bachove francuske i engleske svite, partite, toccate, preludije i fuge te čitavu zbirku Wohltemperiertes Klavier.

Skladao je većinom komornu glazbu među kojima se posebno ističu dva kvarteta za gudače.

A. M.

UMRO MARIO DEL MONACO (Firenca, 27. VIII. 1915. — Mestre, 16. X. 1982.), glasoviti talijanski pjevač, tenor. Pjevanje je učio na Konzervatoriju u Pesaru kod L. Melai-Palazzinija i kod A. Melocchija. Pjevačku karijeru je također započeo u Pesaru u *Cavalleria Rusticana* (Turiddu) od P. Mascagnija. Ohrabren početnim uspjesima, popraćen sve boljim kritikama i jačim priznanjima, Del Monaco sve to više napreduje u umjetničkom pogledu i biva tražen po cijelom međunarodnom opernom svijetu. Pjevao je u svim poznatijim svjetskim opernim središtima Evrope i obiju Amerika. U nekoliko navrata gostovao je i kod nas u Zagrebu i Beogradu. Po ljepoti glasa i izvrsnoj glumi ubrajaju ga među najbolje svjetske operne pjevače — tenore — i smatraju ga dostojnim nasljednikom velikog Carusa. Pri svakom javnom nastupu duboko je osjećao odgovornost pred publikom i bio savjestan umjetnik. Svaku novu ulogu dugo je učio, proučavao i revno pripremao. Tražio je savršeni izričaj kod svake note, rezonancije, fraze. Snimio je mnogo gramofonskih ploča: kancone, operne arije i čitave opere. Pjevao je i u nekoliko filmova. Glas mu je bio širokog raspona, voluminozan, često baritonalan, posebno zagasite uglačane glazure: herojsko dramski. U početku karijere dobro je pjevao i lirske partije. Bio je vrlo oprezan u izboru repertoara, a glas mu je preko dvadeset godina ostao zdrav i zvonak. Deklamacija u srednjem registru bila je bistra i sjajna, a fraza jedra i snažna. Nastojao je da svaka izvedba bude precizna do savršenstva. Veliku je pažnju posvećivao i tjelesnoj pripremljenosti koja mu je omogućila da postigne sjajne uspjehe i da se dugo održi na opernoj sceni i pjevanju uopće.

A. M.

PRIKAZI

Koraljka Kos: DORA PEJAČEVIĆ, JAZU I MZMA, Zagreb, 1982.

U pisanim povijestima glazbe, pogotovo za devetnaesto i dvadeseto stoljeće, češće ćemo susretati ženu kao reproduktivnog glazbenika — kao sviračicu i pjevačicu, ali vrlo rijetko ženu kao glazbenika — skladateljicu. Ako ih je bilo možda i više nego nam ih navodi najnovija knjiga *Donna in musica* (o kojoj na drugom mjestu), to nam njihova djela, pa ni sama imena, nisu ostala sačuvana. Mnogo je razloga zašto je tome tako.

U taj, dakle, relativno mali broj žena glazbenika-skladateljica uvrstila se je i naša Dora grofica Pejačević, o čijem smo životu i djelu koncem prošle godine